NADĚJáčEk

ROČNÍK IX. / Č.VII / ČERVENEC 2021

NADĚJE pro všechny, z. s.

pokračování

Milí kamarádi a přátelé, vzhledem k tomu, že v červenci jsme neměli žádnou společnou aktivitu, posíláme do éteru další pokračování dobrodružství, které prožívá Bibi. Doufám, že se těšíte, jak její příhody pokračují. Čtěte, poslouchejte, zapojte fantazii a prožívejte je společně :)

Bibi a Mája v nebezpečí

Kapitola 7

Masožraví dinosauři je ve svém úkrytu celou dobu poslouchali. A nepřeslechli ani to, jak se bavili, že Bibi a Mája jdou směrem k Dino Grilu, a tak přišla jejich chvíle. „Takže, plán je jasný. Vy dva půjdete tím směrem, kam šly ty dvě, počkáte, až bude vhodná chvíle a pak zaútočíte! Pamatujte, že váš úkol je zabít tu ženskou, tu Maisauru můžete, když tak aspoň zranit, kdyby ji bránila, dál už se ale věnujte jen té holce, nesmí vám utéct! A pokud jo, musíte ji chytit a pak za odměnu sežrat, když uspějete!“ Nařídil jim Allosaurus. „Jistě, šéfe, rozumíme!“ „Neboj se, nezklameme tě!“ Slíbili Raptoři. „Fajn, tak už běžte“! Řekl Allosaurus a Charlie s Redem vyrazili za nima. Když se pomalu blížili k východu, slyšeli, jak se ty dvě o něčem baví a nenápadně vykoukli .Bibi seděla u stolu a byla už skoro po jídle, vypadalo to, že měla hranolky a ještě dopíjela jakýsi džus. Charlie zavrčel. „Vydíš ji? My tu trpíme hlady a ona se tu klidně nacpává!“ Red však věděl hned, co s tím. „Jen se neboj, brzy budeme mít taky plný žaludek, jen, co tu ženskou ulovíme! A jak směšné jméno má, prý Bibi, pche!“ „Tak jdeme na ně?“ Charlie začínal být netrpělivý. „Ještě chvíli počkej, až se zvedne od stolu a budou pomalu odcházet, tak vyběhneme a zaútočíme, Maisauru zraníme, když to bude nutné a pak se postaráme o Bibi, garantuju ti, že podruhé nám už neuteče, chytíme ji a pak si na ni pochutnáme!“ Usmál se natěšeně Red a Charlie se mlsně olízl. Bibi už se zvedla od stolu a odnesla sklenici tam, kde ji vzala. Zjistila, že ten Dino Gril je vlastně takové občerstvení. Kelímek od hranolek vyhodila do koše. „Děkuju ti moc, Májo, že si tu šla se mnou, a už aspoň vím, kam mám jít, když dostanu hlad.“ „Rádo se stalo Bibi.“ Už byly na odchodu, když v tom slyšely, jak někdo říká, „a my už taky víme, co máme dělat, když dostaneme hlad!“ Obě se otočily a Bibi strnula, moc dobře si je pamatovala. „To ne, to jsou voni, ti Raptoři, co mě chtěli“, „zabít!“ Dořekl za ní větu Charlie. „Rádi tě zase vidíme, drahoušku!“ Bibi se roztřásly kolena a Maisaura se postavila před ní. „Opovažte se k ní přiblížit, zmizte odsud a nechte nás být!“ „Běž na stranu, Maisauro, a nic se ti nestane! Chceme jenom jí“ Bibi se roztřásla ještě víc...

URČENO PRO SRDCAŘE

Děkujeme všem, že neváháte a podporujete nás s vírou, že jako vždy bude vaše podpora použita výhradně v souladu s činností našeho spolku.

OSTRAVA!!!

KŘÍDLENÍ nadační fond

CEMDEST s.r.o. vrtné a trhací práce

v.o.s. TRANSL
Důlní stroje a zařízení
PRODUKTY:
Válečky pro pásové a dopravníkové tratě
Trať závěsné dráhy
Převáděcí válečky
Hřeblová doprava
Upravárenská zařízení
Pásová doprava
Hadicové objímky
Spojky pásů, a další
Transl, v.o.s.
Příborská 333
738 01
Frýdek - Místek
+420 558 432 884
+420 558 638 798

givt Klikni a pomáhej

NADACE ČLOVĚK ČLOVĚKU

RAYNET

„Prosím vás, nechte ji, je to jen nevinná, bezbranná holka, nemůžete někomu takovému ublížit!“ Zkoušela s nimi jednat po dobrém, ale nepomohlo nic. „My ji přece nechceme udělat nic hrozného!“ Lhal Red. „Jen jsme se chtěli přidat k hostině!“ „O, obávám se, že už tu nic nezbylo!“ Řekla Bibi tichým a ustrašeným hláskem. „Opravdu?“ Olízl se Charlie. „Právě naopak, je tu velmi chutné jídlo a myslím, že jsme přišli právě včas!“ Bibi bylo úplně jasné, co tím myslí, její srdce jí tlouklo tak, až měla pocit, že ji vyskočí z těla a nohy se jí třásly tolik, že se sotva na nich udržela. „Májo, já se bojím, vymysli něco, jinak je po nás!“ „Omyl, je jen po tobě, tvoje kamarádka Mája nás nezajímá, ale dopadne špatně, pokud se do toho bude plést!“ Zdůraznil Red a usoudili, že řečí už bylo dost. „A konec legrace, na ni!“ V tu chvíli zaútočili a Maisaura byla připravena ji bránit, tak se proti nim rozběhla taky. Dostali se spolu do potyčky, bohužel proti nim neměla moc velkou šanci, skončilo to velkými krvavými ránami. Byl to celkem drsný pohled a Bibi zoufale naříkala. „Tak už ji nechte, vy bestie!“ Mája ležela na zemi a už nebyla schopná ji ubránit, což byl jejich záměr. „Myslím, že už má dost!“ Usoudil Charlie. „A teď jsi na řadě ty, tebe už ale na rozdíl od ní šetřit nebudeme, ty budeš mrtvá!“ Zavrčel na Bibi Red a Mája stihla na ni ještě zavolat. „Bibi, uteč, rychle!“ Jenže Bibi nevěděla jak, za ní bylo občerstvení Dino Gril a před ní ti dva. „Já nemůžu, jsem v pasti, potřebuju pomoc!“ Volala zoufale a v očích ji stály slzy. „Neboj, budeš to mít rychle za sebou, stačí do tebe jednou zabodnout ty naše strašlivé drápy na zadních, zakousnout se ti do krku a jsi mrtvá!“ Schválně se ji snažil nahnat strach ještě víc, to se mu dařilo. Maisaura by jí tak ráda pomohla, ale momentálně se nedokázala zvednout. Bibi už byla úplně v koncích a nevěděla, co si počít, ty bestie už se k ní přibližovaly a chystaly se na ni skočit, když v tom ji napadlo, jak by se mohla sama ubránit. A ve chvíli, kdy zaútočili, zvedla jednu z židlí, co byla u stolu a praštila s ní Reda tak, že ho to položilo na zem. To přinutilo Charlieho se zastavit a začal jí nadávat. „Co si to dovoluješ? Ty jedna potvoro mrňavá, tak za tohle zaplatíš ještě brutálnějším způsobem, sežereme tě za živa!“ Zkusil ji napadnout znovu a Bibi podruhé odvážně, i když plná strachu, zvedla židli a praštila i jeho. Hned poté, co i on skončil na zemi, odhodila židli a prchala zpět do světa za býložravci. Oba se zvedli a rozběhli se za ní, byli rozhodnutí, že za tohle jí zlikvidují tak, že z ní nic nezbude. Mája na ni ještě volala, ale to už asi neslyšela, protože ječela. „Rychle, utíkej jako o život!“ Bibi proběhla s řevem kolem býložravého Iguanodona, který bohužel nestihl Raptory zastavit. A to už ji slyšel i Emil, protože ji běžel naproti s ostatními býložravci a narazili na sebe tam, kde Emil představoval Bibi svým přátelům a ta k němu zrovna celá vystrašená běžela a schovala se za něj. „Emile, pomoz mi, jdou po mně!“ A už viděl i ty dvě potvory, co ji naháněly a teď se zastavily přímo před ním. „Tak vy už jí zase naháníte?“ „Jestli sis nevšiml, tak tady máme práci, tak laskavě uhni!“ Vyjel na něj Charlie. „Přesně tak, je to naše kořist, tak si dejte všichni odchod!“ Přidal se Red. „Bibi není žádná vaše kořist, takže okamžitě vypadněte, tohle je poslední varování, jinak za sebe neručíme a s námi se nezkoušejte měřit!“ Varoval je Emil a Raptoři neměli náladu se s nimi prát, stejně uznali, že by asi proti celému stádu neobstáli, tak jen pohrozili a běželi pryč. „Pro tentokrát máš štěstí, slečinko, ale příště už ho mít nebudeš, o to se postaráme, za tu židli nám zaplatíš ještě víc, než jsme měli původně v plánu!“

Bibi zaskočí nečekané avšak milé překvapení

Kapitola 8

„Bibi, jsi v pořádku?“ Ptal se jí Emil po tom, co se zbavili Raptorů. Bibi se ještě třásly kolena a bušilo ji srdce. Vyděšeným hlasem mu odpověděla. „Ano, snad ano, já se omlouvám, ale musím se trochu vzpamatovat, potřebuju si někde sednout. Nemáte tu někde vhodný místo?“ „No jasně, pojď se mnou, vy ostatní si běžte dělat svoje.“ Odpověděl Emil a šel s Bibi na místo, kde si může odpočinout. Ostatní býložravci si šli po svém. Emil jí vedl tam, kde většinou spal, bylo to na konci jejich světa. „Tak jsme tady, zde si můžeš na chvíli udělat pohodlí a uklidnit se.“ „Děkuju.“ Bibi se posadila a bylo vidět, že je ještě trochu vyklepaná. „Už se cítíš líp?“ Zeptal se jí Emil. „Vo trochu, ale ještě pořád na to musím myslet, po druhý bylo málem po mně, nebejt vás, tak už bych tu asi nebyla. Myslím, že kdybych je nepraštila tou židlí, že by mě chytili, takhle jsem získala trochu náskok.“ Emil tomu nemohl uvěřit. „Ty si měla takovou odvahu?“ „Tak nic jinýho mi nezbejvalo, kdybych to neudělala, tak by mě roztrhali. Došlo mi, že když to nejde jinak, musím si poradit sama, v tu chvíli jsem měla štěstí, protože věc na obranu jsem měla po ruce, ale příště, kdo ví, jak to dopadne.“ „No, musím říct, že jsi statečná a máš sílu, to klobouk dolů.“ „Díky.“ Začervenala se Bibi. „A ještě díky za to, že jste mě zachránili před těmi Raptory.“ „Rádo se stalo.“ Najednou se oba zarazili. „Kde je vlastně Mája?“ Napadlo Emila. „Pro Boha, já ji naposled viděla, jak jsem zdrhala před Raptory a byla zraněná! Napadli ji, když mě bránila!“ Vzpomněla si zděšeně Bibi. „To ne!“ Zabědoval Emil. „Kde si ji viděla naposledy?“ „Tady za tím východem.“ Ukázala Bibi směrem k východu, kterým s Májou prošly. Ihned se tam šli podívat a Mája tam ještě pořád ležela na zemi. Byla celá podrápaná a pokousaná, ale byla na živu ...

Mezi tím, co se s ní dali do řeči a pokusili se ji pomoct postavit na nohy, vedli zajímavou debatu masožravci. Allosaurus byl samozřejmě vzteky bez sebe, když za ním Raptoři přišli s tím, že neuspěli. „Jak je to možné?“ Zlobil se na ně. Tak já vám svěřím tak snadný úkol, šlo jen o to zabít jednu holku a vy neuspějete!“ Raptoři mu to vysvětlili, ale i tak byl pořád naštvaný. „Promiň, šéfe, jenže ona je strašně drzá, přetáhla nás židlí po hlavě, na takovou drobnou ženskou má slušnou ránu! Řekl Charlie a pohladil si hlavu. „My jsme se ale zvedli a běželi za ní, už jsme jí skoro měli, ale zase se schovala za toho hloupého Emila a taky za ostatní býložravce! Byli jsme tak blízko!“ Rozčiloval se Red. „Tak tohle tu malou mrchu bude pěkně mrzet, tohle už přehnala! Nejdříve se opovažuje býložravcům pomáhat hledat desku a ještě se odvažuje vám postavit! Za tohle se nedožije rána!“ Zuřil šéf. A hned vymyslel další plán, jak se zbavit Bibi. Charlieho a Reda tentokrát nezaměstnal, když ho zklamali. Rozhodl se, že tentokrát pošle svoji mladou Allosauřici. „Moje milá, věřím, že ty mě nezklameš! Chceš se dneska určitě konečně najíst a zbavit se hladu!“ „To chci!“ Odpověděla mladá Allosauřice. „Tak pokud splníš svůj úkol, slibuji ti, že se najíš!“ „Bezva! A co by to mělo být? Počkat?“ Zamyslela se. „No super, ty určitě po mě chceš, abych zabila Bibi!“ Tipla si dobře. „Přesně tak, drahá, ale musím ti vysvětlit, jak to uděláš!“ „A jak?“ „Počkáme, až půjdou všichni spát, až usnou včetně Bibi, tak potichu půjdeš za ní, ujistíš se, že tvrdě spí a býložravci, co jí budou hlídat taky, pochybuju, že bude spát bez hlídače. Když bude opravdu tvrdě spát a nikdo tě nezmerčí, opatrně ji odtáhneš zpátky za náma do našeho koutku. Když se ti povede ji sem odtáhnout bez probuzení a nikdo si tě nevšimne, můžeš si ji sníst!“ „No super! A za živa? To se určitě probudí a svým řevem vzbudí všechny!“ „To je pravda. Tak to potom kašli na ně a normálně si ji zabij a sežer, my je kdyžtak zdržíme!“ „Dobře. Zabiju ji, neměj strach!“ „Věřím, že uspěješ! A vy dva se styďte!“ Obrátil se ještě na Raptory a pokorně sklonili hlavu. „Nezlob se, šéfe, víme, že jsme tě zklamali, ale my máme hrozný hlad. Nemůže se námi aspoň podělit, že bychom si z ní dali aspoň každý jednu nohu a ruku? Zbytek by si nechala tvoje milá. Prosím! Škemral Charlie. „No dobře, pokud jí to nebude vadit a rozdělí se, tak můžete.“ A Allosauřice souhlasila. „Můžete si dát každý jednu nohu a ruku, zbytek už si sním já!“ Raptoři začali vesele poskakovat a u toho se nedočkavě olizovali. Za tu dobu už Bibi a Emil pomohli Maisauře. Bibi, protože byla zdravotník, sehnala někde v tom obchodě s doprovodem Stegosaura zdravotnické potřeby a ošetřila jí rány. Mája byla skoro celá zafačovaná obvazy a poklidně ležela na svém oblíbeném místě. „Děkuji ti, Bibi, doufám, že ti to budu moct oplatit.“ „Ale prosím tě, to nic nebylo.“ Usmála se Bibi. „Tak tu hezky odpočívej, Májo, my si taky asi půjdeme lehnout. Co, Bibi?“ Navrhl Emil. „Taky bych si docela ráda zdřímla, jsem pěkně vospalá z toho všeho.“ Zívla Bibi. „Tak my půjdeme, snad ti najdeme nějaké vhodné místo na spaní. Tak se měj, Májo, zítra se uvidíme!“ „Budu se těšit! Zatím a dobrou noc vám přeji, hlavně tobě Bibi.“ „Díky, tobě taky.“ Zamávala ji Bibi a pomalu odcházeli. Když došli na oblíbené místo býložravců, čekalo tam na Bibi překvapení. Stegosauři ji nachystali místo na spaní, dokonce i malou matraci s peřinou a polštář. Byla úplně překvapená. „No páni! Kde jste to vzali? „To je tajemství!“ Mrknul na ni Stegy. „Tak pojď, vyzkoušej, jestli je ta matrace dost pohodlná.“ Bibi si na ni sedla a byla úplně měkká a peřina s polštářem byla příjemná na dotyk, a když se zkusila přikrýt, bylo pod ní teplo. Bibi se cítila blaženě. „Téda, je to pohodlný! Jste vážně moc hodní dinosauři, děkuju vám. „Jsme rádi, že jsme ti udělali radost.“ Řekl Stegy. Bibi se ale najednou potichu zeptala, znovu se totiž začínala bát, protože se blížila noc a něco jí říkalo, že asi úplně klidná nebude a někdo z masožravců si pro ni přijde. „Může tu někdo z vás se mnou přes noc zůstat? Já bych se tu sama bála a myslím si, že bych se rána nemusela dožít!“ „Ale jistě, já tu s tebou zůstanu.“ Nabídl se Emil. „To budeš moc hodnej, děkuju.“ „A vy můžete jít na svá místa, dobrou noc vám přeji.“ „Tobě taky, kámo. A, Bibi, ty se tu hezky vyspi první noc.“ Řekl Stegy a odešel se svými bratry spát. „Díky, kluci, vám taky přeji dobrou noc.“ „No, a my už taky zalehneme, dobrou noc Bibi. A kdyby něco, jsem hned vedle tebe, nemusíš se bát.“ „Dobře, dobrou noc.“ A za pár minut už oba spali jako dřevo. Bibi ovšem netušila, jaká příšerná noc ji čeká, málem se opravdu toho rána nedožila.

Divoká noc

Kapitola 9

Když Bibi i Emil tvrdě spali, nastal čas. Allosaurus poslal svou mladou samici, ať jde udělat to, na čem se domluvili. Přišla potichu k Bibi a pozorovala, jak spí. Zkusila do ní šťouchnout opatrně čumákem, aby se přesvědčila, zda opravdu tvrdě spí. Přitom dávala pozor, aby se neprobudil Emil, ten naštěstí taky tvrdě spal, dokonce bylo slyšet, jak chrápe. Bibi na jeho šťouchání nereagovala, takže asi vážně spala hodně tvrdě. Tak samice neváhala dlouho, odkryla peřinu, opatrně chňapla její nohu do tlamy a odtáhla ji pryč. Emil si bohužel ničeho nevšiml a spal dál, takže se Bibi teď ocitá ve velkém nebezpečí. Ani ostatní býložravci si ničeho nevšimli a spali. Tak ji Allosauřice dotáhla do toho jejich koutku a Allosaurus, který na ni čekal, ji pochválil, ale stále museli být tiše a jen šeptali. „Výborně, dobrá práce!“ „Díky!“ Allosaurus si Bibi pozorně prohlížel a očichal si ji. „Hm, vypadá tak sladce, že je úplně škoda ji sežrat! Ale splnila si, co jsem ti řekl a já ti za to něco slíbil, takže za odměnu si můžeš hezky pošmáknout, když si to tak hezky zvládla!“ „No super, už se nemůžu dočkat! A můžu hned?“ Slintala Allosauřice.

Připomínáme, že text je vložen bez úprav, laskavý čtenář zajisté promine nějakou tu chybičku… (Pozn.: Jakékoliv další šíření či zveřejňování textu i obrázků podléhá autorským právům!

© Autorka textu: Eva Michalová, Ilustrace: Mgr. Michaela Kostelňáková

———

„Posluž si!“ „Bezva!“ A už se chystala do ní zakousnout, ale v tom přiběhli Raptoři a začali pochtívat. „Prosím, my chceme taky, slíbila si nám aspoň nohu a ruku!“ „Tak fajn, ale nejdříve začnu já, vy až potom!“ Jenže si neuvědomili, že začali mluvit nahlas a to Bibi probudilo. Bylo to opravdu nepříjemné probuzení. Vyděšeně zaječela a prudce se posadila. „No to se podívejme! Kdopak se nám to probudil?“ Promluvil k ní Allosaurus. „Moc mě těší, jsem Allosaurus, šéf masožravých dinosaurů! Moc dobře víme, že chceš pomáhat hledat tvým býložravým přátelům tu kouzelnou desku, ale my uděláme vše pro to, abyste ji nikdy nenašli! A to uděláme jednoduchým způsobem! Zabijeme tě, a nepřestaneme se o to pokoušet, dokud toho nedosáhneme!“ „Nééé, neubližujte mi, prosím!“ „Na to už je pozdě, měla sis to rozmyslet dřív, než si sem vlezla! A teď, moje drahá Allosauřice a vy Raptoři taky, skoncujte s ní, a je mi 29 jedno, jak to uděláte, ale hlavně hned!“ Přikázal Allosaurus a samice po ní vystartovala první. Jen tak, tak stihla Bibi uskočit, když po ní dravá potvora skočila. Podruhé už ale takové štěstí neměla, protože se postavila přímo proti ní a pak ji zahnala do kouta. Teď už neměla šanci utéct, vypadalo to, že je s ní konec. Vyděšeně se tiskla ke stěně a chtělo se jí brečet. „Vypadá to, že tady si, děvenko, skončila! Řekni světu sbohem!“ „NE, TO NE, já nechci takhle skončit! Zakryla si obličej rukou a celá roztřesená strachy počítala se svým koncem, a v ten moment, kdy ji samice chtěla zakousnout, přiběhli Stegosauři a pustili se s oběma Allosaury do boje. Bibi si odkryla oči a s hrůzou sledovala jejich boj. Jeden ze Stegosaurů na ni volal. „Běž, Bibi, uteč, dokud můžeš, my je zdržíme!“ Bibi se rychle zvedla a utíkala za Emilem. Allosaurus nařídil Raptorům, aby běželi za ní a zabili ji, zatím co se prali se Stegosaury. „Charlie, Rede, chyťte ji a pak ji zabte, rozumíte!“ A Velociraptoři se za ní rozběhli. Bibi přiběhla za Emilem, který už byl probuzený a slyšel ten kravál. „Ach, Bibi, co se děje?“ „Musím se schovat, zdrž je, prosím!“ Požádala ho vyděšená Bibi a běžela hledat nějakou skrýš. A už si Emil všiml Raptorů, co jí zase pronásledují. „Zase vy?“ „Kde je?“ Ptal se Charlie nevrle. „Kdo?“ Dělal Emil schválně hloupého. „Bibi!“ Odpověděl Red. „Dobře víme, že ji někde schováváš, ale my si ji stejně najdeme!“ Mezi tím se Bibi schovala do 3D kina, kde za sebou zavřela dvířka. Bylo to takové zvláštní 3D kino. Taková promítací bouda se čtyřmi dvířky, z nějž šli otevřít jenom jedny, a těmi právě Bibi vešla dovnitř a zavřela je. Raptoři ji ale bohužel viděli, jak se tam schovala a hned tam běželi, Emil jednoho z nich chytil za ocas. „Hej, koukej mě pustit!“ Zařval na něj a drápl Emila tím svým velkým drápem na noze přímo do oka. Ten zařval bolestí a pustil ho. Vypadalo to, že přišel o oko. „Tak a máš to, příště si zapamatuješ, že se nemáš do toho plést!“ Smál se mu Charlie a běželi za Bibi. Postavili se ke dveřím a poslouchali, jestli ji neuslyší. „Bože můj, co budu dělat? Jediný, co bych mohla zkusit, je utýct ven dveřma z druhý strany!“ Říkala si pro sebe Bibi a byla pořád hodně vyděšená. Zdaleka ještě nebylo po všem. Raptoři ji totiž slyšeli, že chce utéct zadními dvířky, tak to oběhli z druhé strany. Bibi zkoušela hledat dveře, ale největší problém byl, že byla uvnitř naprostá tma a šlo to velmi obtížně. Několikrát zakopla o jakousi sedačku, dvakrát se natáhla a pak vrazila do dveří. Zkoušela je otevřít a byly to ty správné, jenže když je otevřela, hned za nimi stáli Raptoři. Zapištěla a jeden z nich se na ni vrhl a vtáhl ji zpátky dovnitř, druhý Raptor tam vběhl za nima a zavřel dveře. Teď už byla totálně chycena v pasti, protože neviděla ani na krok a nebyla schopna se vůbec bránit. Za to Raptoři viděli ve tmě mnohem lépe než ona. „Ha, tak teď už neutečeš!“ Chytil ji Charlie svou prackou za mikinu. PUSŤTE MĚ!! HALÓÓÓ, POTŘEBUJU POMOC!!“ Volala Bibi. „Klidně si křič, jak chceš, nikdo ti nepomůže!“ Zacloumal s ní Charlie a mrsknul s ní na jednu z těch laviček. „Je na čase to skoncovat, už jsme trpěli hlady dost dlouho a co je hlavní, nikdo už se nám nebude pokoušet překazit naše plány!“ Radoval se Red a chystali se ji zabít. Bibi to ale nevzdávala a znovu zkusila zavolat, jenom trochu hlasitěji, doufala, že tentokrát jí někdo pomůže, byla už úplně strachy bez sebe, ještě snad nebyla v takovém nebezpečí, v jakém je teď. „POMÓÓÓÓC!“ A v tom se otevřely všechny dveře a Bibi vyběhla ven a Raptoři za ní. Charlie byl tak rozčílený a odhodlaný, že na ni skočil ze zadu a srazil ji k zemi. „NECH MĚ!“ Red přiběhl k němu a viděl Emila, jak tam leží. „A teď se dívej, jak sežereme tvoji kamarádku!“ Emil se na ně podíval tím svým jedním okem a Bibi se úplně lekla. „Pro Boha, co se ti stalo? Vy jste mu ublížili?“ „Ano, zasloužil si to!“ Odpověděl Red. „To ne, chudáček!“ Bylo jí do pláče, cítila, že je to její vina. „Jak jste mu to mohli udělat?“ „Mlč, teď uděláme z tebe sekanou!“ Zavrčel na ni Charlie a připravil si svůj hrozivý dráp, když jednu svoji zadní končetinu

položil na její záda. Red si přidržel její hlavu prackou a už otevíral tlamu. „Můžeš se s ní rozloučit, Emile!“ Řekl Charlie a už se chystal do ní zabodnout ten dráp a Red se jí chtěl zakousnout do krku. NE, Emile, prosíííím!!!“ Já vím, že nemáš asi dost sil, ale já potřebuju pomoc!! POMOZ MI!“ Emil se postavil, na tohle se prostě nemohl dívat. Rozběhl se proti Raptorům, jednoho z nich odmrštil hlavou a druhého ocasem. „Zmizte, nechte ji být!“ A to už přiběhli i Stegosauři na pomoc a pomohli mu Raptory zahnat, tak to nakonec vzdali a utekli. Taky k nim přišel Iguanodon, který pomohl Stegosaurům vyhrát boj proti Allosaurům. Hned se ujistili, že je Bibi v pořádku. Na první pohled to tak ale nevypadalo.

Bibi a její přátelé už začínají hledat desku

Kapitola 10

Bibi seděla na zemi, celá se třásla a byla v šoku. Z očí jí tekly slzy a bylo jí do pláče. Emil a ostatní jí hned začali utěšovat. „To nic, Bibi, všechno bude v pohodě.“ Bibi tomu však nevěřila. „Nebude, já tady prostě nemám šanci přežít!“ Začala brečet a objímala Emilovu nohu. „Dyť jsem zase málem byla mrtvá a já už na to nemám sílu, bojím se, že příště už opravdu štěstí mít nebudu a někdo z nich mě zabije! A já tady nechci umřít, chci se vrátit domů!“ Emil ji uklidňoval, ale moc se to zatím nedařilo. „Ale no tak, s námi jsi v bezpečí, nemůže se ti nic stát!“ „To jste říkali i před tím a jak to dopadlo, už dvakrát bylo málem po mně! Podívej se na sebe, jak si dopadl, kvůli mně si přišel vo voko a strašně mě to mrzí!“ „Ale za to přece vůbec nemůžeš, z toho se v žádném případě neobviňuj! Hele, já vím, že jsi v šoku a bojíš se toho, že tady přijdeš o život, naprosto tě chápu, ale přísahám, že už odteď s tebe nespustíme oči! A nejlepší by bylo, kdybychom už začali hledat tu desku, to taky nebude hned, a čím dřív začneme, tím dřív ji najdeme a budeš moct jít domů!“ Bibi si utřela slzy a trochu se uklidnila. „No dobře, tak už pomalu začneme s tím hledáním, jen jsem pořád dost unavená, moc jsem se nevyspala.“ „Tak jestli chceš, můžeš se ještě dospat, začali bychom hledat až ráno, já už spát nebudu a budu tě celou dobu hlídat, neboj se!“ Navrhl Emil a Bibi souhlasila. „Dobře, a děkuju vám za záchranu života, hlavně tobě Emile!“ „To nic nebylo, je to samozřejmost! Tak si jdi lehnout a vy taky, vzhůru budu jenom já!“ A tak ostatní býložravci, co tam s nima byli, odešli taky ještě spát a Iguanodon řekl, „zlomte vaz“. Tak se Bibi přikryla a chvíli ještě spala, Emil ji celou dobu hlídal. V tu dobu byli masožravci zase rozčílení, že jim to nevyšlo. Opět se ukrývali ve své oblíbené skrýši a dohadovali se. „To není možné, že ji zase nikdo z vás nedokázal zabít! Ani ty, ani vy dva!“ Zlobil se Allosaurus na Raptory a mladou Allosauřici. „Odpusť, drahý, já se opravdu snažila, ale víš přece, že za to můžou Stegosauři a Diplodocus, kteří ji začali bránit a prali se s námi!“ „To máš pravdu, drahá, za to můžou oni, ty ne! Na tebe se nemůžu zlobit. Ale na vás se zlobím!“ Obrátil se Allosaurus na Raptory. „Dal jsem vám druhou šanci, abyste ji sejmuli, ale opět jste mě zklamali!“ „Promiň, šéfe.“ Omlouval se Red. „Ale my jsme ji vážně už měli, nahnali jsme ji do 3D kina a málem jsme toho dosáhli, jenže se najednou otevřely dveře a ona vyběhla ven, tak jsme za ní běželi, srazil jsem ji k zemi a už jsme ji chtěli zabít, ale Emil nám to zase překazil. A taky se k němu přidali Stegosauři a Iguanodon.“ Vysvětlil Charlie. „To je vlastně pravda, ti Stegosauři za vámi běželi, po té, co nás porazili v boji, hlavně Diplodocus byl na nás moc silný a my jsme je nestihli zadržet. Tak v tom případě vám to odpouštím, ale i tak další pokus zabít Bibi dostane někdo jiný!“ Rozhodl Allosaurus. „Ale my už chcípáme hlady!“ Stěžoval si Charlie. „Myslíte si, že tu jste jediní, kdo má hlad? Nejste!“ Hukl na ně Allosaurus. „Prostě zítra pošlu někoho jiného, a hotovo!“ A Raptoři uraženě odešli. Allosaurus se teď zaměřil na mláďata Tyrannosaura. Šel za nimi a viděl, že spí, tak je probudil. „Vstávat, maličcí, mám pro vás důležitý úkol!“ A mláďata se vzbudila a postavila se na nohy. Nebyli to ale žádní drobečkové. Byly to potvory velké jako Valociraptoři nebo Deinonychus, ten tu ve světě není, ale je podobný jako Raptoři. Pro Bibi byly mláďata T-Rexe nebezpečné až až, jako kořist pro ně byla úplně ideální. Tato mláďata byla navíc velmi divoká a dravá, a hlavně hladová. A byly tři. „Co byste řekli tomu, kdybyste si zítra mohli užít trochu legrace a zároveň si zahrát na divoké dravce? A hlavně byste se konečně nabaštili, pokud uspějete!“ Mláďata začínala být zvědavá. „Vážně? A my si můžeme někoho ulovit?“ „Pamatujete si na tu holku, o které jsme už mluvili?“ “ „Samozřejmě! Myslíš tu, jak si říkal, že ji máme zabít, protože bude chtít pomáhat býložravcům hledat tu věc? „Ano, přesně tak!“ Mláďatům už to došlo. „Paráda! A my ji máme sežrat?“ „Ano! A nejenom to! Zítra by měli začít hledat desku a my jim v tom musíme zabránit! Takže hned, jak začnou, vy vezmete věci do svých pacek! Budete ji nenápadně sledovat a až bude vhodná příležitost, zaútočíte. A abyste si to pořádně užili, můžete ji nejdříve trochu prohnat a až pak ji rozscupujte! Hlavně mě nesmíte zklamat! A víte, proč to děláme?“ „Ano, víme a provedeme!“ Řeklo jedno z mláďat a už se těšily, až přijde jejich chvíle. „A potěšil si nás, šéfe, takový úkol se nám líbí, ještě jsme nikdy nelovili živou kořist!“ „Ono už to vlastně bude dneska, takže už nepůjdeme spát, budeme čekat, až se probudí býložravci a Bibi! Vy ji od té chvíle začnete pronásledovat, až nastane vaše chvíle, tak víte, co máte dělat!“ „Jistě, šéfe! Budeme ji honit a pak ji roztrháme!“ „Správně!“ Pochválil je Allosaurus. Ale to už bylo asi devět hodin ráno a byl čas vstávat. Emil probudil Bibi čumákem a promluvil k ní něžným hlasem. „Bibi, vstáváme.“ A Bibi se probudila, protáhla a posadila. „Dobré ráno Emile.“ „Dobré ráno Bibi. Tak jak ses vyspala?“ „Ale jo, teď už to bylo v pohodě, ani se už necejtím tak vospalá.“ „Tak to je dobře.“ Usmál se Emil.

„Myslím, že už bychom se měli pustit do hledání.“ Napadlo Bibi. „Chtěla bych se nejpozději zejtra vrátit domů.“ „Ale jistě, půjdeme vzbudit ostatní býložravce a začneme hledat.“ Souhlasil Emil. „A nemáš hlad?“ Napadlo ho. „Ani ne, na jídlo nějak nemám pomyšlení, mě jde vo to najít tu desku a mít to za sebou.“ „A pití aspoň nechceš?“ Staral se Emil. „Když tak pozdějc, díky.“ „No dobře, tak teda půjdeme vzbudit ostatní.“ Řekl nakonec Emil a probudili všechny, až skončili u Maiasaury. „Dobré ráno, Májo, vstávej.“ Promluvil k ní Emil. Mája se zvedla a pozdravila je. „Dobré ráno Emile a Bibi. „Ahojky.“ Pozdravila ji Bibi. „Jak ses tu vyspala první noc?“ Zajímalo Máju. „No, ze začátku to bylo hrozný, myslela jsem, že se nedožiju rána, ale nakonec jsem to přežila a vyspala jsem se celkem dobře.“ „Já jsem si to myslela, že se něco děje, slyšela jsem ten hluk, hlavně tebe bylo slyšet.“ „No jo, to víš, zase ji chtěli zabít ti zlí masožravci.“ „Chudák holka.“ „Ale my jsme hlavně přišli s tím, že je na čase začít hledat desku, Bibi se tu už nechce zdržovat dlouho.“ Vysvětlil Emil. „Aha, rozumím, tak půjdeme. Kde začneme?“ „No, napřed musíme jít na naše oblíbené místo, kde se scházíme a pak se domluvíme.“ Řekl Emil. „Dobře.“ Souhlasila Mája. Bibi se ještě zeptala, jak se Mája cítí, když vyrazili. „A jak ti je? Bolí to moc?“ „Už je to lepší, děkuji.“ A už se sešli s ostatními na tom jejich místě. Byli tam všichni býložravci z horního patra, i takoví zvláštní dva, asi třímetrový dinosauři s límcem na hlavě a s rohy. 35 Říká se jim Chasmosauři. S těmi se Bibi ještě moc nezná a tak se seznámili. „To je Bibi, chlapci.“ Řekl Emil. „Moc nás těší.“ „Mě taky.“ „A asi všichni dobře víte, proč jsme se tu sešli?“ Začal Emil. „Ano, protože musíme hledat desku a Bibi nám pomůže!“ Tipl si Stegy. „Výborně, a my se do toho dáme! Je třeba se nějak rozdělit, budeme tak mít větší šanci! Rozdělíme se do menších skupin! Já třeba budu s Iguanodonem, ty, Bibi, bys mohla jít se Stegym, druhý Stegosaurus půjde s Májou, Chasmosauři budou hledat spolu a Mamenchisaurus půjde s mladým Diplodocem!“ Mamenchisaurus je něco jako Diplodocus, jen má delší krk. Ale tenhle byl ještě mládě. „No a co mám dělat já?“ Ptal se dospělý Diplodocus. „Ty budeš na svém místě a budeš sledovat situaci, musíš být v pozoru, kdyby se ti zdálo, že masožravci zase něco zkouší, tak zasáhneš!“ Odpověděl Emil. „Dobře.“ Řekl Diplodocus. „A, Bibi, ty se hlavně pořádně rozhlížej, prohledej se Stegym všechno, my samozřejmě taky, ale kdyby si ji někde zahlédla, tak volej!“ Upozornil ji Emil. „Ovšem.“ Slíbila Bibi. „Hlavně buď opatrná! Stegy, dávej na ni pozor, prosím!“ „Pokusím se bejt opatrná.“ „Jen se neboj, já na ni dohlédnu, a kdyby něco, ochráním ji.“ Ujistil ho Stegy. „Dobrá, tak se rozejděte! A já s Iguanodonem vyrazím taky!“ Tak šli všichni hledat desku a Stegy s Bibi chvíli zůstali sami a přemýšleli, kam půjdou. „Tak, kde začneme?“ Ptal se Stegy. „Já nevím.“ Pokrčila rameny Bibi. „Tak půjdeme k takové malé tůňce, podíváme se, jestli není ve vodě, a když ne, přelezeme přes takovou lávku, co vede přes tu vodu a projdeme takovou dírou vedle. Přímo tam, kde hlídá Diplodocus.“ „Ok, já se tu moc nevyznám, takže bude lepší, když budeš říkat, kam máme jít.“ Prohodila Bibi. „Fajn, já budu říkat, kam máme jít a ty se budeš pozorně dívat, jestli nebude někde schovaná!“ „Jo, souhlasím!“

Rexíci na lovu

Kapitola 11

Mláďata T-Rexe celou dobu sledovala Bibi a Stegyho, ti si pochopitelně ničeho nevšimli. Prohledali to malé vodní jezírko, v něm samozřejmě nic nebylo. „Vidíš tu desku? Je ve vodě?“ Ptal se Stegy Bibi, když ji pod tou vodou hledala a stál opodál. Nic nenašla. „Nikde ji v tý vodě nevidím.“ „Tak to tam asi nebude, půjdeme dál.“ Navrhl Stegy. „Souhlasím“. Řekla na to Bibi a vylezla z vody. Měla mokré kalhoty. „Nestudí tě ty mokré gatě?“ Staral se Stegy. Bibi však jen bezstarostně mávla rukou. „To je jedno, jsou i horší věci, tak jdeme dál!“ „Moment, já přes tu lávku asi nepřelezu a tou dírou ve zdi neprojdu!“ Uvědomil si najednou Stegy. „Hm, tak víš co?“ Zamyslela se Bibi. „Zůstaň tady a počkej tu na mně, já se půjdu podívat vedle!“ „A co když se ti něco stane? Co když tam bude na tebe někdo číhat?“ Dostal o ní najednou strach. Bibi ho však uklidnila. „Neboj se, já to zvládnu, a kdyby něco, určitě tam bude nějakej býložravej dinosaurus a bude na mě dohlížet!“ „Tak dobře, věřím ti, zvládneš to!“ Podpořil ji Stegy a Bibi to dodalo sebevědomí, přestala se tolik bát, sice byla pořád nervózní, ale už ne tolik, jako na začátku. Asi si začala zvykat. „Děkuju, tak já jdu!“ Řekla Bibi a odvážně prolezla tou dírou vedle. Tam na druhé straně to už dobře zná. Byla to část, kde se většinou schází masožravci, ale taky býložravci se tam objevují. Prostě to byla ta část, kde je druhohorní falešná bouře, která zrovna byla aktivní. Bibi slyšela hrom z repráku a najednou viděla, jak se ze stropu spustil déšť, nebo spíš sprcha. To upoutalo její pozornost a toho ty drzé mláďata využily. Oběhly to z druhé strany a schovaly se do těch umělých kapradin, kde číhaly. Byl tam ale i Diplodocus, který hlídal. A všiml si Bibi, jak sleduje falešnou druhohorní bouři. Ta pak přestala a promluvil na Bibi. „Hledáš tady tu desku?“ Bibi se otočila na něj a odpověděla. „Ano, chtěla bych to tady prohledat.“ „Tak si posluž.“ Bibi prohledávala snad všechno. Každý roh, palmy i kapradiny. Netušila však, že mezi palmy se ukrývá Allosaurus, který ji pozoruje, a ani to, že v kapradí na ni číhají 37 malí Rexové. Jako na potvoru se blížila přímo k tomu kapradí, které se teď pohlo. Ale nijak ji to nerozhodilo, protože si myslela, že se jí to jen zdálo. Tak pokračovala dál do hluboké, pravěké, ale umělé zeleně. Bylo to tam všude mokré po té sprše. Prohledávala kapradiny a mláďata se mezi tím rozdělila. Jedno číhalo na jedné straně v kapradí, druhé přeběhlo na protější stranu, kde se ...

schovalo mezi palmy, a to třetí právě vyskočilo z kapradí přímo před Bibi, která se samozřejmě hodně vyděsila. Vykřikla a udělala tři kroky do zadu, jenže za ní vyskočilo druhé mládě. Otočila se a vykřikla znovu. Po její levici se objevil třetí Rexík a opět zaječela. V tu chvíli byla obklíčena, dva stáli z obou stran, které byly jediné, co by ji umožnily utéct, kdyby tam nestáli. A ten třetí stál z boku vedle ní. „Nechte mě, prosím, běžte pryč! Haló, pomozte mi někdo!“ Volala Bibi a zase se jí zmocnil strach „Víš co? My ti dáme náskok!“ Navrhlo ji jedno z mláďat. „Cože?“ Zarazila se Bibi. „My si totiž ten lov chceme užít! Takže běž, my pár vteřin počkáme a potom tě hezky proženeme!“ „Jo, a pak tě sežereme!“ Vysvětlila ji mláďata svůj plán. Bibi se třásla strachy ještě víc, když slyšela to slovo, „sežereme tě!“ Ale i tak je poslechla. Mládě, co stálo za ní, uvolnilo cestu a už zdrhala pryč. „Počkáme pět vteřin a poběžíme za ní!“ Těšil se jeden z Rexíků a jeho dva sourozenci se mlsně olizovali. V tom za sebou uslyšeli rozzlobený hlas. „Co to tu děláte, doufám, že jí nechcete ublížit?“ Za nimi stál Diplodocus, který je dobře slyšel. „Ale ne, kdepak! Jen si s ní chceme zahrát na honěnou!“ Snažil se ho přelstít Rexík, na to jim ale neskočil. A to už se k Diplodocovi přidal i Emil, který slyšel známý křik své kamarádky. „Co se to tu děje?“ „Oni ohrožují Bibi!“ Požaloval na ně Diplodocus. „Co to slyším? Zlá mláďátka, tohle se nedělá! Okamžitě toho nechte!“ Vynadal jim Emil, jenže to už z houští vylezl i Allosaurus, odstrčil ho a pustil se s ním do rvačky. Diplodocus Emila začal bránit, takže mláďat si nevšímali a ty mezi tím běžely za Bibi. Ta stihla Stegymu říct, co se stalo, on to očividně slyšel, když se jí začal ptát ještě, než mu to řekla. „Co se stalo Bibi?“ „Prosím tě, musíš mi pomoct, já se potřebuju schovat, ty je zadrž, rychle!“ Po té Bibi vběhla do malé místnosti s Dino Laserem, mláďata ji bohužel 38 viděla, ale Stegy je zastavil. „Ani to nezkoušejte!“ Snažil se ze všech sil, aby se za ní nedostali, ale nějak se jim nakonec povedlo ho obejít a vběhli za ní. Sice byla schovaná za takovou velkou bednou, ve které bylo řízení toho laseru, ale byla to jediná skrýš v té místnosti a došlo jí, že vlastně teď nemá jak utéct a oni jí určitě najdou, když si řeknou, že nikde jinde se schovat nemohla. Seděla opřená o tu bednu z druhé strany plná strachu. Jedno z mláďat vylezlo na tu bednu, druhé se blížilo z levé strany kolem bedny a třetí z pravé strany. Nebylo úniku. Vypadalo to, že opravdu si na ni pochutnají, když v tom přiběhl Stegy. Jedno z mláďat chňapl za ocas a odhodil, druhé švihl ocasem, když na něj zaútočilo a to třetí zrovna skočilo z bedny přímo na Bibi a přimáčklo ji k zemi. „Pomóóóc, sundejte tu věc ze mě!“ Stegy ji okamžitě běžel zachránit, bylo to opravdu na poslední chvíli, to mládě už by ji zabilo, kdyby tu nebyl. Sundal ho rychle z Bibi a zahnal je všechny tři. „Vypadněte!“ Pak se jí hned věnoval. Ta se celá roztřesená postavila na nohy, teď dostala opravdu zabrat, chybělo pár vteřin a už by byla mrtvá. „Jsi v pořádku, nezranil tě?“ „Myslím, že mě kousl do ramene!“ Postěžovala si Bibi a asi ji kousl hodně, protože bylo vidět, že jí to bolí, pořád se za to rameno držela a sykala bolestí, chtělo se jí brečet. „Ukaž, já se ti na to podívám.“ Řekl Stegy a vyšli ven. Vyhrnula si potrhaný rukáv a opravdu to nevypadalo moc dobře. Měla roztrženou kůži a dost to krvácelo. „Chudinko moje, to tě musí bolet!“ Bibi kývla hlavou a z očí ji tekly slzy. Stegy ji chlácholil. „To nic, když, tak můžeme zajít spolu do obchodu, jak si byla s Májou, když byla zraněná a ošetřila si ji. Tak si tam něco vezmeš na to ošetření. Nebo mě ještě napadlo, že bych ti to mohl olízat, to by mělo pomoct.“ Bibi se zašklebila. „Cože? Fuj!“ „Hele, chceš, aby se ti to zahojilo?“ Bibi kývla hlavou. „Tak vidíš! A naše sliny jsou léčivé, nezahojí se ti to sice hned, ale když ti to budu lízat pravidelně, zabere to. Bibi si neuměla představit, že ji bude co chvíli lízat rameno, ale řekla si, že lepší než dostat infekci a zemřít na otravu krve. „Ale musím nějak aspoň zastavit to krvácení, pochybuju, že mi to zastaví tvý lízání.“ „Věř, že ano, naše sliny umí zázraky! Ale jen, když to zranění není moc vážné, tady tohle si myslím, 39 že půjde vyléčit lízáním.“ „Dobře, tak můžeš začít, prosím, mě to opravdu hodně bolí a teče to pořád, myslím, že by to chtělo zašít!“ „Tak tady to asi zašít nepůjde, nejsou tu na to pomůcky!“ Zavrtěl hlavou Stegy. „Tak si pak aspoň dojdu pro obvazy.“ „To klidně můžeš. Ukaž mi to rameno, olížu ti ho.“ Tak si Bibi vyhrnula rukáv a začal jí tu ránu olizovat. Musela zatnout zuby, bylo to hodně nepříjemné a štípalo to. Po asi deseti minutách přestal a všimli si oba, že krvácení ustalo, ale rána ještě potrvá, než se zahojí. „Tak to bychom zatím měli, ale ještě dnes v tom budeme pokračovat.“ Upozornil ji Stegy. „Dobře, díky.“ A zahrnula si rukáv zpátky. „A teď půjdeme spolu pro ty obvazy a cestou se budeme dívat po desce.“ Navrhla Bibi a Stegy souhlasil. O tom, co na ni Allosaurus vymyslí teď, neměla, chudák holka ani páru.

Nalezení desky a Bibi se ocitne ve smrtelném nebezpečí

Kapitola 12

„Tak už dost!!“ Allosaurovi již došla trpělivost. Po tom, co skončil, dlouhý boj mezi ním, Emilem a Diplodocem, kteří na tom byli hodně špatně a téměř leželi vysíleni a zraněni na zemi, se dozvěděl od malých T-Rexů, že Bibi je stále naživu. To ho rozčílilo natolik, až si uvědomil, že bude muset vzít věci do svých tlap. „Vy jste všichni tak neschopní, že to ani není možné! Zřejmě nemám na vybranou! Budu jí muset zabít sám, protože od vás se toho asi nedočkám, ale nepočítejte s tím, že se s vámi rozdělím, nezaslouží si to nikdo z vás!“ „Ani já?“ Udělala na něj oči mladá samice. „Tobě možná kousek dám!“ Mrkl na ni Allosaurus. „Ale už na to nemám nervy, prostě tu práci odvedu sám, sežeru si ji a bude klid! A ano, tobě nechám aspoň nohy!“

Usmál se na samici a šel hledat Bibi. „A je mi jedno, jestli bude někdo s ní, já si poradím na rozdíl od mých neschopných sluhů, mám sílu!“ Říkal si ještě pro sebe. Emil to slyšel, že Allosaurus chce Bibi zabít, tak musel rychle přemýšlet, jak ji pomoct, ale momentálně nebyl schopný se zvednout. „Ach ne, chudák Bibi, já bych ji tak chtěl pomoct, ale asi to nezvládnu.“ Diplodocus byl na tom o něco líp, tak se postavil a uvažoval nad tím, co s tím budou dělat. „Já bych jí taky chtěl pomoct, ale přiznám se, že nevím jak. Nemohl by ses aspoň pokusit se zvednout? Bibi tě potřebuje, jestli je s ní jen Stegy, bojím se, že sám ji před Allosaurem neubrání! „Rád bych, ale viděl si sám, jak to teď dopadlo, byli jsme na něj dva a porazil nás, má prostě velkou sílu!“ „Tak co s tím uděláme? Přece ji nenecháme sežrat!“ „Neboj se, já věřím, že ostatní, co budou poblíž, jí pomůžou, Iguanodon a spol.“ Uklidnil ho Emil. „Jak myslíš. Ale až bude mrtvá, tak si to budeš vyčítat, že si u toho nebyl a nepomohl si jí taky!“ Bibi a Stegy zatím hledali desku na konci světa, už prohledali a prošli snad všechno. Začínali být zoufalí. Taky si Bibi vzpomněla, že si musí skočit pro ten obvaz na rameno, tak si pro něj chtěla jít, ale všimla si, že tam ještě na zemi leží ty věci na ošetření, které použila na ošetření Máji. Tak si je vzala. Rameno si postříkala 41 desinfekcí, to samozřejmě pálilo jako čert. Rána začínala už trochu hnisat. Hned na to si ho zavázala obvazem. „Tak co?“ Zeptal se jí Stegy. „Dobrý.“ Řekla Bibi. „Už to nemusím lízat?“ „Myslím, že ne.“ „Hele, neříkal Emil něco o té párty, kterou chtěl pro tebe připravit?“ Vzpomněl si Emil. Bibi na to úplně zapomněla. „Máš pravdu, ale myslím, že se to teď nehodí, musíme hledat desku, není na to čas.“ „Pravda, musíme pokračovat v hledání.“ Souhlasil Emil. Tak šli zase zpátky, odkud přišli, najednou si Bibi všimla, jak se něco v dálce leskne. Něco zlatého a zářivého. „Hele, vidíš to?“ Ukázala tím směrem. „Jo, vidím.“ Hned se k tomu rozběhla. V zápětí zjistila, že to trčí ze zdi, ale jen část, ta druhá byla uvnitř zdi. „Je to to, co si myslím?“ Tušila Bibi a zkoušela to vytáhnout. V tom slyšela, jak se blíží něco velkého. Bibi a Stegy se otočili a viděli, jak k nim běží Allosaurus. Bibi strnula hrůzou. „To ne, je po mně!“ „Dělej, jestli je to ta deska, tak ji vytáhni a utíkej, zkusím ho zadržet!“ Bibi se o to znovu pokusila a tentokrát se to povedlo. Byla to ona! Kouzelná deska! „Je to vona, mám ji!“ Zařvala to na celý svět a Allosaurus se úplně rozzuřil. Utéct už nestihla a Stegy ji ochránit nedokázal. Byl tak naštvaný, že Stegyho chytil za hlavu a praštil s ním o zem. „To ne, Stegy!“ Vykřikla Bibi zoufale. Bibi, zdrhej! O mě se nestarej a nejlepší bude, když se někde schováš a na té desce otočíš čtverečky!“ Poradil ji Stegy. Ale než to stihla udělat, Allosaurus ji popadl do své přední končetiny a držel ji za nohu. Deska ji vypadla z ruky na zem „Tak na to zapomeň, žádné čtverečky otáčet nebudeš! Už tě mám tak akorát dost, teď to s tebou ukončím jednou provždy!“ Bibi vyděšeně začala křičet a popadla panice. „Prosíííím, nesežer mě!! SLITOVÁNÍ!!“ „Žádné slitování nebude, my totiž chceme ovládnout svět a to nám nikdo nepřekazí! A taky se postaráme o to, aby ožili dinosauři i v jiných světech! A tebe musím sežrat, protože bys nám zkazila plány!“ „Tak dost, nech ji, polož ji na zem, no tak, neubližuj jí!“ Volal na něj Stegy, ale on ho neposlouchal a už otevíral tlamu a chtěl ji spolknout. „POMÓÓÓÓC!!! Volala Bibi jak nejhlasitěji mohla. A najednou, když měl už půlku jejího těla až v krku a sevřenou v čelistech, přiběhl Iguanodon a druhý Stegosaurus. „Ihned ji vytáhni z té tlamy! Opovaž se ji 42 spolknout!“ Varoval ho Iguanodon. „Ten je nevnímal a soukal ji do sebe dál. „Pomóóóóc!!“ Bylo ji slyšet, jak volá z jeho tlamy a málem byla v žaludku, asi by tam opravdu skončila, kdyby do něj nevrazil Iguanodon i se Stegym a druhým Stegosarem a neporazili ho na zem. Naštěstí mu z tlamy vypadla, byla živá, ale totálně vyděšená. Přiběhl i Emil a spolu s ostatními se do něj pustili, až nakonec utekl. Ale pohrozil jim. „Tohle není konec, to si spolu ještě vyřídíme, a ty! Ty jedna svině, tebe stejně nakonec dostaneme, jen počkej!“ „To si jen zkusíš, ty mizero jeden!“ Zavolal na něj ještě Iguanodon. Pak se hned obrátili k Bibi. Seděla ne zemi a ani se nepohnula. Byla úplně ztuhlá a bylo vidět, že bledne, teče z ní studený pot, celá se třese a vypadalo to, že asi omdlí. Dostala zřejmě šok, ale to dinosauři nevěděli. Měli o ní strach, protože neměli tušení, co se s ní děje. „Bibi, co je s tebou? Slyšíš mě? No tak, řekni něco! Tak co je s ní?“ Emil bědoval a ostatní bezradně přihlíželi, protože nevěděli, co mu mají říct, aby ho uklidnili. Sami totiž neví, co se jí mohlo stát. „Bibi, prosím, jestli mě aspoň trochu vnímáš, tak odpověz jedním slovem! Jsi v pořádku, nebo ne?“ Naléhal na ni Emil a nakonec mu odpověděla tichým a roztřeseným hlasem. „A, ano, jsem v pořádku. Aspoň, my, myslím. Promiňte, ale asi jsem dostala šok a ještě pořád se necejtím dobře. Je mi hrozně, když si vzpomenu na to, že jsem mohla bejt už dávno sežraná. A byl to děsnej pocit, měla jsem hlavu pomalu až v jeho žaludku, to byla snad ta nejstrašnější věc, jakou jsem zažila!“ „To chápeme, zlato. A můžeme pro tebe něco udělat, aby ses cítila lépe?“ Zeptal se jí Emil. „Tak především vám chci moc poděkovat, že jste mi opět zachránili život, to bylo vopravdu vo fous.“ Poděkovala jim Bibi a už se konečně postavila na nohy, sice pomalu a ještě trochu roztřesená, ale postavila se. „Ale když už se ptáte, tak byste mě mohli doprovodit k tomu vašemu občerstvení, chtěla bych se napít, to na šok pomáhá.“ „Samozřejmě, půjdeme s tebou!“ Řekl Emil a olízl ji. Bibi se usmála a trochu zčervenala. „A co ta deska?“ Vzpomněla si Bibi. „No vidíš! Kde ji máš?“ Uvědomil si najednou Emil. „Támhle je, leží na zemi!“ Zvolal Stegy. „Bezva, tak ji vezmu!“ Řekla Bibi a vzala si ji do ruk. „Bibi, ty jsi skvělá, našla si ji!“ Pochválil ji Emil a znovu se 43 červenala. „Díky, ale myslím, že ty čtverečky ještě nebudu votáčet. Chci si vás ještě chvíli užít, udělám to dnes v noci.“ „Bezva nápad!“ Souhlasili ostatní.

Bibi zažívá poslední chvíle se svými dinosauřími přáteli

Kapitola 13

Bibi se posadila ke stolu u občerstvení, ve kterém byla poprvé s Májou. Ta se tam přišla za nima podívat taky. Akorát, že s Bibi zůstal jen Emil a Stegy, ostatní zůstali ve světě. Stegy podal Bibi skleničku a zeptal se jí, co chce na pití. „Co by sis chtěla nalít?“ „Stačí mi voda, děkuju.“ Odpověděla Bibi skromně. „Aha, tak v tom případě si ji jdi napustit, v občerstvení je i dřez, kde teče pitná voda.“ Poradil ji Emil. Tak se Bibi zvedla, vzala si s sebou sklenici a napustila si do ní vodu. Pak se šla zase posadit a pořádně se napila. „Jak se cítíš, už je to lepší?“ Staral se Emil. „Ale jo, dá se to.“ Odpověděla Bibi. „A co se vlastně stalo?“ Zajímalo Máju. „Našla jsem desku!“ Řekla Bibi a vytáhla ji z pod, stolu. Mája nevěřila svým očím. „To snad není možné, tys ji našla!“ „Jo, ale málem jsem za to zaplatila životem!“ „Ježiši, a co se stalo?“ „Málem mě sežral takovej velkej masožravej dinosaurus! Jak se jmenuje, Emile?“ „Allosaurus.“ „Aha, tak Allosaurus mě málem spolkl za živa! Ale díky mým přátelům jsem stále naživu!“ „Tak ještě že tak!“ Ulevilo se Máje. „To muselo být strašné, ten pocit!“ Říkala si Mája. Bibi kývla hlavou. „To si piš, že bylo!“ „A jaké to vlastně bylo? Co přesně ti udělal? Promiň, že se tak vyptávám, ale hrozně mě to zajímá.“ Mája byla opravdu až moc zvědavá, ale Bibi to nevadilo a tak ji to řekla podrobně, ale nebylo jí to moc příjemné, když na to musela myslet. „V pohodě, já ti to klidně řeknu, když tě to zajímá.“ „To budu moc ráda!“ Zaradovala se Mája. Emil a Stegy zavrtěli hlavou, asi jim přišlo nevhodné se vyptávat na nepříjemný zážitek a ještě mít z toho radost, ale Bibi to bylo jedno a všechno jí to začala vyprávět. V tu dobu se zase Allosaurus rozčiloval na jejich oblíbeném místě, kde bývá druhohorní bouře a svolal zase všechny masožravce. „Poslouchejte, tohle už přestává být sranda a já jsem s nervama u konce, mám toho opravdu dost! Ti býložravci jsou příšerní, byli bohužel moc silní i na mě! A já jsem tak vytočený! Už jsem jí měl v hubě, skoro až v žaludku, chtěl jsem ji spolknout, ale ten zatracený Emil a jeho 45 kámoši si prostě nedají pokoj!“ „Vidíš, šéfe, my jsme ti říkali, že to není tak jednoduché ji zabít, když jsou ti její ochránci věčně za jejím zadkem!“ Řekl mu na to Charlie. „No právě! Budeme muset udělat něco, co jsme měli udělat už dávno!“ Allosaurovi se honil hlavou nový plán a vypadal geniálně. „Musíme se nejdříve zbavit býložravců, pak už jí nebude moct nikdo ochránit a zabít ji bude hračka!“ „Skvělý nápad, šéfe, ale jak to uděláme?“ Zajímalo Reda. „Jednoduše. Prostě je přepadneme a musíme vážně zranit aspoň ty nejsilnější býložravce, co nám nejvíce překáží! To znamená Emila, Stegosaury, Iguanodona, Diplodoca a Mamenchisaura! Ostatní už nám v tom nijak nezabrání a vy dva Raptoři a malí Rexové dostanete poslední šanci zabít tu ženskou! A až se jí zbavíme, seberete desku, někam ji zase schováte a ti, co nebudou mít k večeři Bibi, tak sežerou býložravé dinosaury, a tak nakonec zbudeme jen my“ „Bezva nápad, šéfe, to si vymyslel dobře!“ Souhlasili s jeho nápadem Raptoři. Mezitím Bibi Máje všechno vylíčila. Jak ji málem spolkl Allosaurus i to, jak jí málem roztrhali malí Rexové a jeden jí zranil. „Pane Bože! Ty máš takové štěstí, že jsi ještě naživu! Nemáš to tady s námi lehké, holka, a jsi vážně statečná a laskavá! Jiná ženská by už dávno odsud utekla a na nás se vykašlala! Ale ty jsi prostě jiná! Čím to je?“ Vrtalo hlavou Máje. „Já nevím, prostě už jsem taková, když něco slíbím, tak to dodržím a jsem zvyklá ostatním pomáhat.“ „A co ta ruka? Bolí to moc?“ Zeptala se Mája Bibi na to její zraněné zavázané rameno. „Ale jo, už je to lepší. Díky.“ „Poslyšte, holky, je vidět, že si rozumíte, tak tu spolu ještě zůstaňte, my se půjdeme na chvíli podívat za ostatními. Když, tak si dejte něco dobrého.“ „A vy nemáte hlad?“ Podivila se Bibi. „Máme, právě proto vás tu teď necháme, chceme se napást.“ Odpověděl Emil. Bibi se zarazila. Napást? A čeho? Jsou tu jen umělý palmy.“ „No, taky že ano, nám stačí umělé, my jsme taky v podstatě ve skutečnosti umělí, teď sice ne, ale brzy zase budeme, dneska v noci se přece rozloučíme a ty dáš vše do pořádku.“ Řekl Emil a odešel se Stegym pryč. „Tak todle jsem nepochopila.“ Zavrtěla hlavou Bibi. „Nech to plavat.“ Mávla packou Mája. „Hele, možná bys mi mohla už sundat ty obvazy.“ Navrhla Mája. „To bych mohla.“ A tak Bibi vstala 46 ze židle a pomalu jí ho sundávala. „Už tě to nebolí?“ „Už ne.“ Odpověděla Mája. „Hm, ale měla si to dost vážný, rozhodně víc než já.“ „To asi ano.“ Když z ní sundala ty obvazy, bylo vidět, že ty rány už nevypadají tak strašně. Obvaz šla hodit do koše. „Už ho nebudeš potřebovat, teď se to bude hojit samo.“ „Když myslíš.“ A znovu si sedla ke stolu a dopila si tu vodu. Pak vstala, skleničku položila tam, kde ji vzala a vrátila se zase ke stolu. „Nechceš ještě něco k jídlu? Musíš mít hlad.“ Napadlo Máju. Bibi přemýšlela a nakonec kývla hlavou. „Fajn! A co si dáš?“ „Já nevím, mě to je jedno, co najdeš.“ Pokrčila rameny Bibi. Když v tom uslyšeli strašný řev, jakoby se odehrávala nějaká strašlivá bitka. A řev následovaly rány a zesilovalo to. „Pro Boha, co se to děje?“ Vylekala se Bibi a postavila se. „To nezní dobře.“ Konstatovala Mája. „Nepůjdem se tam podívat?“ Napadlo Bibi. „Tak to v žádném případě! Neslyšíš, co se tam děje? Bylo by to moc nebezpečné!“ „Ale nechápeš, že se to děje kvůli mně? Musím tam jít a skončit to!“ „Zbláznila ses? Co chceš jako dělat?“ Vytřeštila Mája oči. „Vezmu tu desku, někde ji položím nebo přidělám a vrátím vše do normálu!“ „Ale řekla si, že až o půl noci!“ „Ano, ale teď jsem se rozhodla takhle, čím dřív, tím líp!“ Vzala desku a odhodlaně běžela dovnitř do světa. Mája za ní ještě volala. „Tak počkej, já půjdu s tebou, nemůžeš na to být sama, to bys nezvládla!“ A tak tedy šly společně.

Závěrečná bitva a Bibi opět v ohrožení života

Kapitola 14

Mezi býložravci a Allosaury zuřil nelítostný souboj. Bibi s Májou tam přiběhly a s hrůzou to sledovaly. A vypadalo to tu k nepoznání. Skoro všechno zničené, protože dinosauři sebou navzájem mlátili o všechno možné a býložravci už byli docela hodně poranění. Emil uprostřed boje volal na Bibi a Máju. „Bibi, schovej se i s tou deskou někam do bezpečí, je jedno, kde to uděláš, ale až se ti bude zdát, že je nejvhodnější čas, otoč ty čtverečky a bude vše, jak má být! A ty, Májo, na ni dohlídni prosím!“ „Jasně, neměj strach, spolehni se!“ Zavolala na něj Mája. „Ten boj je strašnej!“ Řekla Bibi a bylo jí z toho na brečení, cítila takový pocit viny. „Já vím, ale teď musíš udělat, co ti řekl Emil, neboj se, budu ti krýt záda!“ Pobízela ji Mája a Bibi se dlouho nerozmýšlela a rozběhla se s tou deskou směrem k tůňce, měla v plánu prolézt tou dírou ve zdi, kterou prolezla předtím. Allosarus ji ale viděl a hned nařídil Raptorům a malým Raxům, aby běželi za ní a zabránili ji v tom, co chtěla udělat. „Okamžitě běžte za ní, nesmí vám za žádnou cenu utéct, musíte ji chytit a tu desku ji vzít, a hned potom ji zabijete, rozumíte? A ať jde s vámi i Pteranodon, v sázce je vše, je to naše poslední šance!“ „Rozkaz, šéfe!“ Řekli Raptoři a spolu s malými Rexíky a Pteranodonem vyrazili za ní. Bibi se zastavila u té díry a všimla si jich, že za ní běží. „Bibi, ber nohy na ramena, já je zastavím!“ Volala na ni Mája a Bibi prolezla rychle tou dírou. Ty bestie se však jen tak lehce nevzdaly, vrhly se na Máju a zranily ji ještě víc než posledně. Hned potom se mezi sebou dohodli, jak to provedou, když ubohá Maisaura ležela těžce zraněná na zemi. „Poslouchejte, uděláme to takhle, já poběžím za ní tou dírou, kterou teď běžela a vy to zkuste nějak oběhnout, jsem si jistý, že pak vyjde druhou dírou, co vede k území Iguanodona, vyleze po takovém žebříku na tu prolézačku, nebo co to je a bude chtít sklouznout po té skluzavce dolů! Ona v podstatě projde trasou Dino Track, tady ta celá stezka, kterou prochází a kterou projdu i já, se takhle jmenuje a budeme tomu už tak říkat, jasné! Takže na konci Dino Tracku 48 budete na ni číhat a pak jí nějak naženeme do trasy Dino Race, kde ji někdo z nás vezme tu desku, třeba ty, Pteranodone! A pak ji naženeme do slepé uličky, vhrneme se na ni a s chutí povečeříme, jak už mám na ni chuť! Ale hlavně mám hlad!“ Charlie jim jasně popsal, co mají dělat a tak běžel každý jiným směrem. On vběhl do díry, kde proběhla Bibi a hned ji spatřil. Seděla na pařezu a nikdo neví proč, ale místo toho, aby dávno ty čtverečky otočila, si utírala slzy. Jen, co si všimla Charlieho, prudce se zvedla a opět se jí zmocnil strach. Vždycky si říkala, že čím více se bude s masožravci setkávat, tím dřív si zvykne a nebude se tolik bát. Bohužel Raptorů se bála pořád hodně, strach z nich ji ještě nepřešel, a asi ani nepřejde, jsou to nebezpečné potvory. „Hej, ty, mě neutečeš!“ Zavrčel a rozběhl se k ní. Bibi vykřikla a dala se na útěk. Utekla přesně tou druhou dírou, co vede k Iguanodonovi, který tam teď ale nebyl. Pak vyšplhala po tom žebříku a Charlie jí byl v patách, měla ho hned za zády. Sice bez řevu, ale vyděšená utíkala, co jí síly stačily. Běžela po té prolézačce, pak sklouzla dolů tou klouzačkou, co je na konci a když byla dole, zjistila, že ji nahnal přímo do pasti. Stál tam druhý Raptor Red a tři malý Rexové a všichni se olizovali. Charlie seskočil k nim dolů. „To ne!“ Vykřikla Bibi. „Teď už nám neutečeš!“ Radoval se Red a chytil ji pod krkem. Svou prackou ji přimáčkl ke kraji klouzačky a div ji neuškrtil, jak ji držel pod tím krkem. Hluboce se jí podíval do očí a vítězně řekl. „Myslím, že tady jsi skončila, teď ještě poznáš naši další malou stezku zvanou Dino Race a to bude to poslední, co uvídíš! Ani nevíš, jak dlouho jsme po tomhle toužili a teď jsi konečně naše!“ Bibi se třásla jako osika, byla úplně bezbranná a vůbec nevěděla, co má dělat. Ale pořád držela tu desku, tak ji zkusila použít jako obranu. Chtěla ho praštit, ale podruhé jí to nevyšlo. „Hele, co zkoušíš? Zase mě chceš mlátit?“ Držel ji za ruku, ve které držela tu desku, a stiskl její krk proti klouzačce ještě víc. „Podruhé už ti to nevyjde, moje milá!“ „Tak už mě pusť, nech mě bejt!“ Snažila se mu jeho packu oddělat, ale on jí pak mrskl na zem. Bibi se rychle zvedla a utekla přesně tam, kde ty potvory doufaly, že uteče. A najednou nad ní proletěl Ptaranodon a vytrhl jí z ruky desku. „Hej, vrať mi to!“ Křičela na něj Bibi. Charlie ale neplýtval časem 49 a pobízel ostatní. „Rychle, obkličte ji, zataraste cestu, zabraňte ji v útěku, nebo ji nažeňte do kouta, hlavně ať už nemá šanci zdrhnout!“ Nakonec ji obklíčili. „To ne, já nechci umřít, já nechci!“ Naříkala Bibi a rozbrečela se, cítila, že se blíží konec. Ale nevzdávala to, doufala, že jí přece jenom někdo pomůže, když bude pořádně křičet. A musela si pohnout, protože se chystali na ni skočit, přitom si sedla na zem a zakryla si oči. POMÓÓÓÓC!!! A v poslední vteřině přiběhl Emil a zachránil ji. Ale ne tak, jak by čekala, on je sice odstrčil a postavil se před ní, ale objevil se Allosaurus a řekl toto. „Nechte ji být, já jsem uznal porážku!“ Bibi něvěřila svým uším a oni taky ne. „Cože? Ale, šéfe, chtěl si to po nás! A chtěl si přece, abychom!“ „Ano, já vím, abyste ji zabili a že chceme ovládnout svět, ale nakonec jsem změnil názor.“ „Tak to vůbec nechápeme. A fakt super, že si nám zkazil tak chutnou večeři, mohli jsme se konečně nažrat!“ Řekli Charlie naštvaně a nasupeně odešli. „Máš kliku, holka, že máš takové silné a hlavně skvělé kamarády, kdyby mě nepřesvědčili a nedali nám tolik zabrat, tak už tady nejsi! Teď mi jděte z očí, běžte si vrátit na místo tu desku a ty vypadni a už nikdy se nevracej pokud možno!“ Řekl Allosaurus a belhal se pryč.

Rozloučení a poděkování

Kapitola 15

Bibi se vrhla Emilovi kolem krku. „Já mám takovou radost, že je po všem! A jste všichni v pořádku?“ „No, jak se to vezme, ty šrámy na těle bolí jako hrom, ale žijeme a to je hlavní!“ Prohodil Stegy. „Hlavně, že jsi v pořádku ty.“ Usmál se Emil na Bibi. „Já jsem v pořádku!“ Potvrdila Bibi a aby to dokázala, vesele si poskočila. „No teda, na to, že jsi před chvílí málem skončila jako dinosauří večeře, jsi nějaká veselá!“ Divil se Iguanodon. „No jo, to bude asi tím, že to dobře dopadlo.“ Smála se Bibi. Emil ji však musí říct něco, co asi úplně veselé nebude. „Zpomal, holka, je tady ještě jedna věc, o které nevíš a bylo by fajn, kdyby si to věděla.“ „A co?“ Zarazila se Bibi a úsměv z jejích úst náhle zmizel. „Mája byla vážně zraněná a bohužel nepřežila. Je mi to moc líto, vím, že jste byly docela kamarádky. „ Cože? Jak se to mohlo stát?“ „Mája se tě pokoušela ochránit a nechtěla Raptory a ty malé Rexe za tebou pustit. Tak ji napadli a těžce zranili. Bohužel její zranění byla neslučitelná se životem.“ „To je strašný! Je to moje vina, kvůli mně ji napadli, měli zabít radši mě!“ Naříkala Bibi a rozbrečela se. „Emil a ostatní ji utěšovali. „Ale no tak, ty za to nemůžeš, vůbec nic si nevyčítej, prostě ti chtěla zachránit život.“ „Ano, ale bylo to zbytečný, vy jste u toho nebyli, i tak bylo málem po mně, takže zemřela nadarmo! Strašně mě to mrzí, nechtěla jsem, aby někdo z vás kvůli mně zemřel, měla jsem zemřít radši já, takhle na to doplatilo nevinný zvíře! A já ji měla ráda!“ „Prosím tě, neříkej takové věci, buď ráda, že žiješ a můžeš se vrátit domů.“ Uklidňoval ji Emil. „Já vím, jsem jenom zoufalá, je mi to hrozně líto.“ Plakala Bibi. „No tak, to bude dobrý, uklidni se. Nám je to taky moc líto a jsme z toho nešťastní, měli jsme ji rádi stejně jako ty, možná ještě víc, patřila mezi nás a navzájem bereme jeden druhého jako svoji rodinu a ona byla členkou naší rodiny.“ „Proto je mi to tak líto, vím, jak vám je, když jste přišli vo členku vaší party nebo dokonce rodiny a můžu za to jenom já! Divím se, že na mě nejste naštvaní!“ Emil se začínal zlobit. „Už dost, říkal jsem ti, že za to nemůžeš, byla to prostě nešťastná náhoda, kterou nikdo nemohl předvídat, tak se přestaň obviňovat, prosím!“ „Dobře, omlouvám se, jen je mi to líto.“ „Ale ne, já se omlouvám, promiň. Nechtěl jsem na tebe zvýšit hlas, jen prostě nechci, aby sis vyčítala něco, co už nevrátíš a co není tvoje vina. Jestli za to někdo může, tak jsme to my, místo praní s Allosaury jsme vám měli pomoct. Ale to taky nikdo nemohl vědět, že to tak dopadne.“ „Snad máte pravdu.“ Pokrčila Bibi rameny. „Asi bych už šla zanýst tu desku a pak domů, bude to asi nejlepší, je nejvyšší čas.“ „Jasně, tak ji vezmi a půjdeme, pamatuju si, kde ta deska byla.“ Řekl Emil, Bibi vzala tu desku a šli do místnosti s druhohorní bouří. Ta zrovna nebyla aktivní naštěstí. Pak se zastavili u takového stromu, ve kterém byly schody a ty vedly někam dolů. „Teď běž tady s malým Samíkem, doprovodí tě do malé části, nikdo jiný z nás tama bohužel neprojde.“ Řekl Emil. „Počkat, takže už se rozloučíme?“ Bibi to pochopila správně. „Ano, my s tebou už teď, s naším malým kamarádem se rozloučíš až tam a po cestě bys měla potkat ještě nějaké obyvatele, většina z nich je taková nevrlá, tak opatrně, ale nejsou tak zákeřní, jako ti předtím, většinou spí, tak doufej, že budou spát i teď.“ Samík byl takový malý opeřený dinosaurus, vypadal trochu jako krocan. Právě on věděl, kde ta deska byla před tím, než to začalo. „Tak dobře.“ Řekla Bibi a nastalo velké loučení. Se všema se obejmula a s Emilem nejvíc, taky za všechno poděkovala. „Ráda jsem vás poznala, jste ti nejlepší dinosauří kamarádi, jaký jsem, kdy měla. A na tebe, Emile, nikdy nezapomenu a na vás ostatní samozřejmě taky ne. Moc si vážím toho, co jste pro mě udělali, hlavně, jak jste mi několikrát zachránili život a byli jste schopni se za mě obětovat, hlavně Mája, chudinka malá, ta to za mě vodnesla.“ „Taky jsme moc rádi, že jsme tě poznali, jsi skvělá kamarádka, a hlavně chci, aby si věděla, že tě máme moc rádi. Opravdu. A nejenom kvůli tomu, že si nám pomohla najít tu desku, ale kvůli tomu, že jsi hrozně milá, hodná, laskavá a hlavně statečná, to, co si tu s námi musela zažívat, tě asi bude v hlavě pronásledovat do konce života. Aby si z toho ještě neměla noční můry.“ „Snad ne.“ Ale musím říct, že to asi stálo za to, bylo to vážně dobrodružství! Sice to tu bylo hodně nebezpečný a divím se, že žiju, ale na ty zážitky s vámi nikdy nezapomenu, možná bych si to někdy i zopakovala, třeba v nějakým jiným světě, ale to už bych nešla sama, vzala bych s sebou nějakou kámošku. Budu se muset ale ještě rozmyslet, jestli mi to bude stát za to podruhý absolvovat takovej napínavej, dobrodružnej a nebezpečnej pobyt mezi živejma dinosaurama!“ „To záleží na tobě, jak se rozhodneš. Ale zase bys poznala nové přátele, a taky, jak říkáš, nové nebezpečné okamžiky. Hlavně záleží, jestli zase někde v nějakém světě dinosauři obživnou.“ Namýtl Emil. „Ještě poslední otázka.“ Zvedla ruku Bibi. „Jak jste je dokázali přesvědčit, že mě mají nechat bejt?“ „Prostě jsme se prali, bylo to ze začátku nerozhodné, nakonec jsme je porazili a vysvětlili jsme jim, že je to zbytečné, abychom byli navždycky živí, ničeho tím nedosáhneme a že by stejně svět ovládnout nedokázali, a aby se zbavili hladu tím, že si počkají, až budeme díky tobě umělí a pak žádný hlad neucítí. A kvůli tomu nebude trpět nevinná, hodná a hezká holka, která za nic nemůže, my jsme tě sem přivedli, tak když řekli na to, že sežerou nás, tak jsme pak došli k tomu, že by pak časem začali i tak hladovět. A nakonec teda řekli, že na to kašlou a nechají nás všechny žít.“ Povyprávěl jí Emil celý příběh. „Páni, tak to jste borci, že jste jim to dokázali rozmluvit! A jsem vám za to moc vděčná!“ „Tak už pojď, Bibi, doprovodím tě, rozluč se a jdeme.“ Pobízel ji Samík. „Dobře, tak sbohem, budete mi chybět, kamarádi! A ještě jednou děkuji moc! Za všechno!“ „Ne, Bibi, my děkujeme, bez tebe ...

bychom to nezvládli s tou deskou. A taky nám budeš moc chybět.“ Řekl ji Emil poslední věty a bylo to naposledy, kdy se viděli. „S Bohem, Bibi!“ Zavolali na ni ještě. Samík ji doprovodil dolů, cestou potkala mamuta s mládětem, šavlozubého tygra, který naštěstí spal, pak pravěkého slona Deinoteirum, Triceratopse a Edaphosaury. S těma se ani nevybavovala, jen se navzájem pozdravili. A když byli na samém konci, nebo spíš na začátku světa, tak Bibi ještě řekla poslední slova. „Podruhý už bych tu nešla, jsem ráda, že vodcházím. Měj se, maličkej.“ „Taky se měj.“ A oběhl pryč. Bibi otočila čtverečky, deska byla zase šedá a dinosauři byli znovu umělí. Pak udělala ještě poslední věc. Vzala ji s sebou a cestou ji vyhodila do popelnice. A tím dobrodružství Bibi končí. Prozatím.

Eviččino vyprávění o dobrodružných příhodách Bibi je zatím u konce, ale nebojte se, už se chystá další pokračování! Věříme, že se vám všem její příběh líbil a budete pokračovat ve čtení dalších příběhů, až je opět budeme moci zveřejnit.

Mějte se krásně a na táboře AHÓÓÓÓÓJ!!!

GIVTí okénko

Červenec — Víte co se děje v lese tento měsíc? ***Začíná houbařská sezóna, v lese lze sbírat zralé plody borůvek a malin. V lesním porostu kvetou vrbovky, měsíčnice vytrvalá, věsenka nachová, na pasekách jsou výrazné květy divizen a náprstníků. Červenec je měsícem srnčí říje. Starší jeleni, později i mladší začínají vytloukat paroží. Lesníci pokračují v údržbě záhonů v lesních školkách, připravují záhony k výsevu břízy, stříkají borové a modřínové sazenice proti sypavce. Začínají s kontrolou rojení bekyně mnišky, v borových porostech s kontrolou rojení bourovce borového, v dubinách s kontrolou bekyně velkohlavé.*** **Velký Dík pro Vás všechny, kteří jste v níže uvedených e-shopech nakoupili a díky tomu nás finančně podpořili. Konečně se nám u GIVTU naspořila zajímavá výše korun díky vašim nákupům na internetu a mohli jsme si na náš účet připsat 3186,-Kč. Děkujeme, že na nás stále myslíte!! :) Finanční částka, která se za Váš nákup přes GIVT připsala na náš účet, nám pomůže v činnosti. Vy jste “Naši Srdcaři“!!!**

MENTALLICA

Okénko kapelníka: červenec bývá volnější měsíc, přesto kapela nezahálela a sešli se na soustředění na “Palkovickém ranči“. Září se blíží mílovými kroky, proto nemohou podcenit přípravu, vždyť vystupují v Liberci na festivalu nazvaném podle kytky tulipán “Tulifest“ a hned na to v Praze na akci spolku “Fotografiemi pro radost“, jejímiž hlavními patrony je světoznámý fotograf Robert Vano a odbornice na jadernou energetiku paní Dana Drábová.

JAK NÁM MŮŽETE POMÁHAT? - finančním darem na účet 218332200 / 0300

* STÁT SE ČLENY KLUBU PŘÁTEL NADĚJ

* NAKUPOVAT PŘES INTERNETOVÝ PORTÁL GIVT: Nebude Vás to stát ani korunu, jen pár vteřin Vašeho času, při nákupu označíte náš spolek v seznamu neziskových organizací.

NEVÁHEJTE NÁS KONTAKTOVAT - PORADÍME :)